

ОБУСТАВА ПОСТУПКА У ПОСТУПКУ НЕПОСРЕДНОГ ОДЛУЧИВАЊА

„Ожалбеним Решењем Службе за катастар непокретности Н., ... обуставља се поступак за исправку грешке ... Служба за катастар непокретности Н. је сагласно члану 137. и члану 121. Закона о државном премеру и катастру заказала усмену расправу за 23.01.2018. године на којој се уредно позване странке нису одазвале позиву Службе, па се сагласно свему напред наведеном може претпоставити да је захтев повучен у складу са одредбама члана 114. став 2. Закона о општем управном поступку.

Размотривши жалбу, ожалбено решење и списе предмета, другостепени орган је оценио да ожалбено решење треба поништити...

У Образложењу ожалбеног Решења Службе за катастар непокретности Н. наводи се да је Д. поднео захтев за исправку грешке... На основу поднетог захтева Служба за катастар непокретности Н. је сагласно члану 137. и члану 12. Закона о државном премеру и катастру заказала усмену расправу за 23.01.2018. године на којој се уредно позване странке нису одазвале позиву Службе, па је сагласно свему наведеном одлучила... у складу са одредбама члана 114. став 2. Закона о општем управном поступку, а да при том није узето у обзир да исправка грешке не подразумева и нужну обавезу одржавања усмене расправе, односно захтев за исправку грешке не мора нужно да значи да се ради о испитном поступку узевши у обзир да катастар поседује службену евиденцију на основу којих утврђује грешке, у складу са чл. 106 став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. Гласник РС“ бр 18/2016 и 95/2018) којим је прописано да се испитни поступак води ако у поступку непосредног одлучивања не могу да се утврде чињенице које су од значаја за поступање у управној ствари или ако странкама мора да се пружи прилика да се изјасне ради заштите њихових права и правних интереса. У наведеном случају а имајући у виду податке којима располаже орган из службених евиденција, не види се зашто би се захтев за исправку грешке водио као испитни поступак а не као поступак непосредног одлучивања, имајући у виду члан 104 став 1. тачка 1,2,и 4, и став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. Гласник РС“ бр 18/2016 и 95/2018) којим се прописије да орган може непосредно да одлучи о управној ствари ако је чињенично стање утврђено на основу чињеница и доказа које је странка изнела у захтеву или на основу општепознатих чињеница или чињеница које су познате органу. Ако чињенично стање може да се утврди на основу података из службених евиденција, а странка не мора да се изјасни ради заштите њених права и правних интереса, у поступку непосредног одлучивања од странке се не узима изјава и не води се испитни поступак. С тим у вези првостепени орган није могао претпоставити да је странка одустала од поднетог захтева.“

(из решења Републичког геодетског завода број: 952-02-23-1287/2018 од 30.07.2019. године)